

PASEN 1955

10 april 1955

Goeden morgen, vrienden,

Zo zijn wij dan bijeen hier op de Eerste Paasdag en dus is het, begrijpelijk, dat onze hele bijeenkomst ook het stempel zal dragen van de feestdag, die wij op het ogenblik viëren. De meesten Uwer hebben ook reeds Vrijdagavond gehoord, hoe wij dit probleem trachten te benaderen uit alle achtergronden en hoe wij trachten te komen tot een begrip der dingen, door vooral contact te zoeken met degenen, die daar persoonlijk iets van hebben meegemaakt. Jammer genoeg, hebben wij Vrijdag een kleine storing gehad. Er was een te grote emotie bij het teruggrijpen naar de wereld. En misschien is het wel goed, dat ik U daar eerst even over inlicht. U moet goed begrijpen, dat, wanneer wij ons verplaatsen naar de aarde toe, het totale complex der aardgedachten weer grijpbaar voor ons wordt. U heeft dat ook twee keer duidelijk geuit gezien. U heeft kunnen zien, hoe mensen, die in zichzelf in hun eigen sfeer reeds lang ontheven zijn van dergelijke problemen, toch bij de terugkeer vanuit de bekrompenheid van het voertuig, dat zij in moeten nemen, weer de emoties ondergaan van schuld bewustzijn, van frustratie enz. Desondanks willen wij ook vandaag proberen om iemand tot U te laten spreken, wiens contact met het gebeuren van Pasen zodanig sterk is geweest, dat wij menen, dat ook hij een bijzonder duidelijke belichting kan geven van al hetgeen, wat gebeurde. Wij hebben voor vandaag een kleine verandering in het programma raadzaam geacht. Ik hoop, dat U ons dat niet kwalijk neemt. U krijgt allereerst een Romeins krijgsman, die ook reeds langere tijd in hogere sferen vertoeft. En die, ongetwijfeld beïnvloed door zijn huidig weten, een beeld zal trachten te geven van wat voor hem Jezus en de Herrijzenis betekende. Daarna wil ik trachten U in contact te brengen met iemand, die ik liever niet verder aanduid. Men verzocht dat niet te doen, maar die in persoonlijk contact is geweest met Jezus na deze Herrijzenis en wie wij ook verzocht hebben en bereid hebben gevonden om U een beeld te geven van zijn reacties en zienswijze op het eigenaardige gebeuren, dat op deze dag op de wereld wordt herdacht. Daarna zullen wij pauzeren en na deze pauze krijgt U dan hoogstens nog een korte toespraak en het normale slotwoord. Ik meen, dat daartegen Uwerzijds geen bezwaren zullen bestaan. Dan geef ik thans het woord over in de hoop, dat de verbinding in stand kan blijven, aan de eerste spreker voor deze bijeenkomst.

o-o-o-o-o

Goeden morgen,

Het Paasgebeuren, zoals dit door mij beleefd werd, verliep als volgt: Zoals altijd betekende het feest van Pasen een grote mogelijkheid tot oproer. Onlusten in de stad Jeruzalem, overvallen op de handelskaravanen, beledigingen van Romeinse burgers, aanvallen van Tollenaars was in deze tijd gebruikelijk. Het was voor ons dan ook een zeer inspannende tijd en wij hebben veel meer dienst gedaan dan anders. De dienst in de Legioenen van Rome was zwaar. Er werd ons de opdracht gegeven om een Misdadiger, die gekruisigd was en met toestemming van Pontius begraven, te gaan bewaken. Menigeen onder ons heeft gemeend, dat de Proconsul een dwaas was. Maar wij begrepen, dat hij toegaf aan de drang van de hogere Joden, om hierdoor verdere onlusten te voorkomen. Op zichzelf was de taak geen onaangename. Als loon voor onze waakdiensten hadden verschillende rijke Joden ons voorzien van voldoende spijs en drank. Zij kwamen ook ettelijke malen gedurende de dag om te zien, of wij onze dienst goed vervulden. Maar onze officier heeft ze ten alle tijde onmogelijk gemaakt kritiek op onze dienst uit te oefenen. Het graf, waarom het ging, was met een z.g. wentelsteen afgesloten. Er waren zegels op afgedrukt door de leden van die Joodse Raad, het Sanhedrin. En ook evenzeer om te voorkomen dat iemand beschuldigingen uit kon spreken zonder recht. Romeinse zegels, zodat wij ervan verzekerd konden zijn, dat de steen niet geopend kon worden, zonder dat deze zegels verbroken waren. Dit laatste was noodzakelijk, ofschoon een onderzoek van het graf had aangetoond, dat daarin, althans zover door de ervarener onder ons kon worden vastgesteld, geen geheime toegangen of uitgangen aanwezig waren. Wel was een klein gat in

de rots gemaakt, dat een soort van ventilatieopening scheen te betekenen. Ik kan U echter verzekeren, dat het onmogelijk was, voor man of kind door deze opening het vrije te gewinnen, of in te dringen in het graf. En toen is de nacht gekomen, die zo wonderlijk en voor sommigen onzer zo fataal zou eindigen. Het was een betrekkelijk koele nacht en een heldere hemel. De natuur was rustig, alleen ergerde ons zo nu en dan de tjilpende krekels, die, zoals U bekend zal zijn, een versuffende invloed kunnen hebben door hun voortdurend krijsen. Er was ons wijn gebracht namens de Joden en deze was niet van verdovende middelen voorzien. Wij dronken vroeg in de avond en wij zouden anders het ochtenduur zeker niet wakend beleefd hebben. Het was ongeveer het vierde uur van de nacht, toen echter een eigenaardig gevoel zich van ons meester maakte. Het was, alsof ogen ons zagen en wij wisten niet, welke. Het is zo sterk geweest, dat Flavius Quintus verschillende malen mensen uitzond om te onderzoeken, of wij misschien werden gade geslagen door Joden, leerlingen van deze Misdadiger, die Hem uit het graf zouden willen oplichten om zo de woorden van hun Meester waar te maken, dat Hij uit de doden zou opstaan. Er was geen sprake van. Een voormalig onderzoek der oude Veteranen heeft geen enkel teken van leven in de omgeving van het graf getoond, behalve ons eigen. Ik stel deze feiten voor U vast, opdat gij zult begrijpen, wat de gebeurtenis zelve voor betekenis heeft. Wij weten, dat een Arimatheër, zowel als de Griek Nicodemus, beide geschoolde geneesheren waren. Het zou dus mogelijk geweest zijn, dat zij de Nazarener hadden verpleegd en Zijn wonden hadden verbonden. Maar het is onmogelijk, dat Hij uit het graf is weggenomen, voordat wij aanwezig waren, want wij hebben Hem gezien. Met ons waren enkele van de Joodse kwastendragers, die hebben vastgesteld, dat Hij het was, die lag in dat graf. Twijfel over Zijn Aanwezigheid in dat graf is dus niet mogelijk. Vanaf het ogenblik, dat Rome's wacht hier op een koninklijke wijze het graf veilig stelde, waarin Deze Mens rustte, is het onmogelijk, dat er ook maar een muis binnen is gedrongen, zonder het voorweten van de wachters. De nacht zoals ik U zeg scheen ogen te hebben. Het was een vreemd gevoel en bracht ons in zekere onrust. Later heeft men beweerd, dat wij geslapen hebben. Maar vergeet niet, dat zij, die dit beweerd hebben, geen Romeinen waren. Een Romeinse wachter slaapt niet. Wanneer hij slaapt, sterft hij. Denk dus niet, dat wij geslapen hebben zonder meer, of dat wij een wonderverhaal bedacht hebben om te ontsnappen aan de consequenties van onze eigen nalatigheid. Dit heb ik met mijn eigen ogen gezien, dit heb ik beleefd. Hoe verder de nacht ging, hoe vreemder de stemming werd. Het was alsof de lucht rond ons, de nacht geladen was met een naderend onweer. En toch was de hemel helder. De sterren stonden fel en fonkelden. Diegenen onder U, die de hemel kennen, zoals die ook in Palestina, is, weten, dat kort voor de dag een ogenblik de lucht schijnt te bleken, om dan terug te keren tot een dieper duister dan tevoren. Zo nu was het op het moment, dat het meest onvergetelijke zal blijven, van alle levens, die ik geleefd heb. Een ogenblik is het lichter geworden.

Ik meende reeds in de verte het kraaien van een haan te horen. De duisternis keerde terug en plotseling was het verblindend licht. Een licht, alsof duizend bliksems tegelijk insloegen op deze steen, die van alle zegels voorzien was. Wij hebben niet gezien, hoe die steen geopend werd, hoe zij weg gewenteld werd, ofschoon het een taak voor twee sterke mannen is een dergelijke sluiting van zijn plaats te brengen. De zegels waren niet beschadigd, slechts de banden, die de zegels bonden van rotswand tot rotsdeur waren scherp gescheiden, alsof men ze met een zwaard had doorgesneden. Een scherp zwaard. Het licht was zo scherp, dat zes onzer het licht hunner ogen hebben moeten missen. De anderen hadden dagen nodig om tot het beseft te komen van hun omgeving. Er wordt gezegd, dat wij een Lichtende Gestalte uit de hemel zagen dalen. Dit is niet waar. Er was licht, licht zó fel, zó scherp, dat het de oogzenuw scheen weg te branden. Een gestalte, of een Engel hebben wij niet gezien, Alleen licht. En toen wij, vluchtende voor deze kwellung ons op de grond wierpen, was onze opstelling nog zodanig, dat geen mens het graf had kunnen naderen zonder te gaan over die onder ons, die uitgestrekt lagen op de grond, een wal rond de rotsdeur vormende. Dus het is onmogelijk om het volgende te verklaren. Drie onder ons hebben het gezichtsvermogen behouden. Bij de anderen was het min of meer zwaar beschadigd. Ingaande in het graf, dat geopend was, vonden wij het lijnwaad, waarin deze bloedende Mens gewikkeld geweest is, volledig zuiver, schoon, zonder enigerlei teken van ontbinding of bloed, terug. Het lag aan het voeteneinde van de in levende rots gebouwde rustbank opgestapeld. In de uitholling zelve waren nog sporen van bloed te zien. Het is onmogelijk te verklaren, hoe dit kan. Wij hebben natuurlijk rapport uitgebracht aan de landvoogd. Degenen onder ons, die nog voor dienst geschikt waren, zijn kort daarop verzet naar een strafgarnizoen, dat bij de Dode Zee lag. Men meende, dat wij gefaald hadden in onze taak. Maar ik ben ervan overtuigd, dat deze Wonderdoener,

deze Misdadiger die Een van velen was voor Rome, meer is geweest, dan Jood of Romein ooit heeft kunnen beseffen. Ja, zelfs meer is geweest dan Uw wereld in al haar dromen zich voorstelt. Ik ben ervan overtuigd en ik sta er met mijn woord en eer voor borg, dat Jezus, de Nazarener, uit de doden is opgestaan, want Hij is herrezen en dat de wijze, waarop Hij zijn graf verlaten heeft, onverklaarbaar is voor ons alle bekende wetten der rede en der natuur. Dit zijn de feiten. Nu wat het voor mij betekent. Iemand, die weet, wat discipline betekent, aanvaardt het gezag van zijn Overste, zonder ook maar een keer na te denken over de rede, waarom zijn bevel wordt opgelegd. Eén keer slechts heb ik gedacht, dat is het moment geweest, dat ik ophield Romein te zijn. Denk niet, dat ik Jood of zelfs Christen geworden ben, maar ik heb veel gehoord van de wonderlijke Leer van deze herrezen Wonderdoener. En Hij heeft mij een bevel gegeven, dat mij door alle gedaanten heen vervolgd heeft, dat mij gemaakt heeft tot Hindoe en tot Christen, dat mij altijd heeft doen streven naar één ding; het Koninkrijk Gods, waarvan Hij met zoveel vertrouwen heeft gesproken en de uitoefening van de naastenliefde, die Hij zo belangrijk achtte. Het is moeilijk om je naasten lief te hebben, maar moeilijk ook om het Koninkrijk Gods te vinden. Maar wanneer het lijkt, of ik faal, dan is er iets van dat Licht, dat ik op die Paasmorgen gezien heb, weer bij mij. Alleen het verbindt mij nu niet meer. Het lijkt mij dan, dat deze tengere Dode herrezen naast mij gaat en mij de weg toont, die ik in moet slaan. Dit is wat ik te vertellen heb over deze Paasmorgen. Gegroet!

0-0-0-0-0

Goeden morgen, vrienden,

Jezus is uit het graf herrezen. Ge hebt de getuigenis gehoord van hem, die dit Wonder mocht aanschouwen. Ik wil echter trachten U duidelijk te maken, wat dit voor ons heeft betekend en hoe de tijding ons bereikte. Wij waren tezamen met ongeveer 20 van de Joden teruggetrokken in een achterkamer onder het dak bij een hunner vrienden, spraken wij over Hem, die van ons was heengegaan, toen plotseling Magdalena, de zondares, binnen kwam stormen en riep; "De meester is opgestaan!" Het was heel moeilijk te geloven. Wij hadden vele wonderen van Hem gezien, maar Magdalena was een vrouw. Magdalena was een publieke vrouw geweest, een danseres, een cocotte. Zou zij dan de eerste zijn, aan wie de Meester zich zou vertonen? Voor velen van ons was dat niet te aanvaarden. Wij kenden de Meester wel, maar wij dorsten dat toch niet als realiteit te zien. Dat deze vrouw de Rabbi het eerst gezien had. En zo was er twijfel in onze harten. Toch scheen het gerucht bevestigd te worden. Ook Zijn Moeder Maria had Hem gezien. Twee of drie andere vrouwen bevestigden, dat in de tuinen inderdaad een vreemde figuur zich vertoond had en wat er verteld wordt over: "Ik moet nog ingaan tot de Vader", zoals Hij tot de vrouw gezegd zou hebben, dat betekende voor ons toch wel werkelijk de Meester, want dat had Hij tot ons ook gezegd. Wij hebben alle leerlingen samen geroepen om dit te bespreken en wij hadden ons begeven in kleine groepen naar een huis in de binnenstad. Daar was een betrekkelijk grote zaal, groter zelfs dan die, waar wij kort tevoren hadden aangezeten voor het Paasmaal. En daar is het wonderlijke gebeurd. Wij waren daar met ruim 45 mensen aanwezig. De vrouwen, de mannen, wij die lang met Hem waren opgegaan, die Hem ook gevolgd hadden naar Jeruzalem, leerlingen, die Zijn prediking hadden gehoord en zich tot ons hadden gewend met steun, ofwel vragend om raad en hulp, toen de Meester was heengegaan. De deuren waren goed gesloten, want wij vreesden de dienaren van de Tempel zeer. Wij vreesden, ja, omdat wij niet vertrouwen konden. Er was geen venster, de deur was gegrendeld. Plotseling stond Hij tussen ons, terwijl op Zijn Handen nog de bloedige tekens van de marteling te zien waren. Het kleed, dat Hij droeg was anders, dan wij ooit bij Hem gezien hadden. Het was lichtend wit en scheen een violette weerschijn te hebben. Maar Hij sprak tot ons en wij konden Zijn Stem herkennen. Hij troostte ons en zeide ons, dat Hij nog een korte wijle bij ons zou vertoeven. Toen wisten wij, dat ons de grootste misstap was gebeurd, die een mens maken kan, die met een dergelijke Grootheid van Bewustzijn en Geestelijke Waarde in aanraking komt. Wij hadden gedacht, dat Jezus een werelds Vorst en Verlosser zou zijn, maar Hij was een profeet. Zijn ogen zagen verder dan de stof en Hij had de dood overwonnen. Wat maakte het dan nog uit, hoe de Tempel ons haatte, waarom zouden wij de Romeinen vrezen? Wat heeft de dood nog voor prikkel, wanneer de Meester is opgestaan? De Meester, die herrezen is, bevrijdt ons, verlost ons van de angst en de waan, die ons tot kleine mensen maakte. Hij heeft ons niet van onze dwaasheid genezen, ofschoon, indien het Zijn wil was geweest. Wat is er niet, wat Hij niet volbracht heeft? Misschien had Hij ons tot wijzen kunnen maken. Hij gaf ons de troost van Zijn woord en Zijn aanwezigheid. Hij at en

dronk net ons als in vroeger dagen, het water mengend met enkele druppelen wijn. Een beker reikend aan degenen, die het dichtst bij Hem zaten. En toen is Hij heengegaan, wij weten niet, waarheen. Hij was er en Hij was verdwenen. Het was, alsof de zon schuil ging achter zware wolken. Maar Hij is teruggekeerd keer op keer. Niet meer met ons gaande door het land, predikend zoals voordien. Maar telkenmale, wanneer er een nood was in onze harten, of wanneer er dwaasheid was in onze woorden, dan ging Hij met ons. Jezus, Zoon Gods. Niet God zijnde, maar Vorst der Vrede, Overwinnaar van de Dood. Dat Jezus uit het graf tot ons kwam en leefde is meer geweest dan elke les, die Hij ons geven kon. Want Jezus woorden beroerden wel ons hart en onze rede, naar Zijn herrijzenis bevrijdde ons van de erfangst eens mensen:

De angst voor de dood en het lijden, want wetend, dat Hij overwonnen heeft, zijn wij Zijn Pad gegaan. En daarom mag de wereld juichen en herdenken, dat Jezus van Nazareth, die wacht op de Messias, die men zelf Messias genoemd heeft, is opgestaan uit het graf. Want wanneer wij de dood niet meer vrezen, wat blijft er ons te vrezen over? Welk pad kunnen wij niet gaan, welke weg niet volgen? Moge Hij met U gaan in Uw dagen van nood, zoals Hij met ons is gegaan na Zijn Herrijzenis, een Lichtende Gestalte komend en gaand zonder dat men weet, hoe. Maar altijd U terzijde staand in nood en verwarring. God zij met U.

o-o-o-o-o

Goeden morgen, vrienden,

Er wordt altijd van ons gezegd, dat wij meesters van het woord mee weten te brengen. U heeft het al gemerkt, wij proberen op het ogenblik niet alleen de meesters van het woord aan het woord te laten, maar vooral de meesters van de geest. Het wordt op de duur belangrijker en wanneer wij dan op deze Paasmorgen in het tweede gedeelte met een korte beschouwing en een schoon woord gaan besluiten, dan voelen wij ons eigenlijk een klein beetje, hoe moet ik het zeggen, tweede rangs. Het zal waarschijnlijk Uw volle begrip hebben, want wat moeten wij over Pasen gaan vertellen? Ik zou natuurlijk kunnen gaan spreken over de lammetjes in de wei en over de kuikentjes en al die symbolen, die zo langzamerhand het Paasfeest voor de mensen betekenen en symboliseren. Och, Uw Paaseieren kunt U betrekken bij Jamin en de lammetjes in de wei, och, die zijn er ook waarschijnlijk nog niet zo bij de vleet. Per slot van rekening als U over Pasen moet gaan praten is dat niet alleen een kwestie van lentegedachten. Paasfeest is zo oud, dat lang voordat de Joden Pascha hadden, er al een Paasfeest was. Het Paasfeest is geboren uit het feest van de Lente. Uit het feest van het komende leven, van het nieuw geboren worden in de sterker wordende zon. Wanneer wij dan over Pasen moeten gaan spreken, ach, moeten wij dan bij al die oude dingen blijven staan, of die nieuwe dingen..... Waar zouden wij over moeten gaan spraken? Wat heb ik U te bieden in verhouding tot laten wij het maar noemen, zoals het was; een ooggetuige verslag van de gebeurtenissen in Jezus' tijd? Weinig. Maar ik kan U wel zeggen, hoe ik over Passen denk. Dat wil ik nu gaan proberen. Wanneer je geketend bent, gekluisterd met zware stenen en kogels, gloeiend nog om het middel heen geklonken, vast gelegd als een hond in een donkere stinkende kerker aan de muur, zodat je je slechts met veel gerinkel enkel meters kunt verplaatsen, ben je gelijk aan de mens, die in het stoffelijk lichaam is geketend. Het lichaam met zijn angsten en begeerten, met zijn vrees voor de dood, zijn angst voor ondergang, ziekten en pijn, heeft je zo vastgelegd, dat, wanneer je al eens een ogenblik geestelijk vrij komt, het toch niet meer betekent dan de blik, die de gevangene werpt omhoog door een klein tralievenster, wanneer de dag op zijn volst is, starend naar een klein stukje blauw. Wanneer U in de stof bent, is Uw besef van God en Eeuwigheid niet meer dan een blik op zo'n klein en beperkt stukje blauw. Wat weten de mensen, die dromen van hun hemels Jeruzalem? Van hun overgang naar het zomerland etc.? Van de koepelend hoge hemelsfeer, die ook deze aarde omringt? Die de hele kosmos doordeseemt en doorademt. Wanneer je in zo'n kerker, zo'n vunzige kerker zit opgesloten dan geloof ik, dat je iemand zoudt willen aanbieden wanneer hij die kluisters van je afnam en je door de lange gang langs de stenen trappen op zou voeren tot de torentrens en U zoudt zeggen: Daar ligt de wereld. Dat is het eigenlijk, wat Jezus voor ons heeft gedaan. Hij heeft niet tegen ons gezegd: ga die richting uit, tweede trap derde hoek linksom, dan kom je in de hemel Dat ligt niet in Zijn Aard.

Hij voelt Zich helemaal niet geroepen om U te gaan zeggen: dat is de enige weg en zo moet je gaan. Hij doet het anders. Hij begint met te zeggen: Kijk, Ik leer iets, Ik ga voor. Hij heeft de hele mensheid omhoog geleid tot op de tinnen des torens. Men vertelt ons, dat de duivel Hem bekoorde om van de tinnen van de Tempel af te springen. Jezus doet dat niet. Hij is een

Leider, geen verleider. Hij zegt niet; laat je maar gaan en vallen en dan ben je meteen in de vrije wereld. Integendeel! Hij wijst ons er op dat wij terug moeten gaan naar de kerker. Hij zegt niet: Ik maak U zonder meer vrij en nu is alle lijden afgelopen. Dat maakt hoogstens de mens ervan in zijn wensdromen. Hij leidt ons met voorbeeld, lering en lessen. Wat hebben wij eigenlijk al veel lessen van Hem besproken. Hij gaat ons voor op de geestelijke weg naar boven. Door Zijn lessen laat Hij ons zien, hoe wij, en hoe groot de wereld is, hoe wonderlijk de schoonheid van Gods Schepping. Hoe groot de goedheid van de Schepper is. Hij weet dit alles voor te leggen aan de kleine en toch grootonsterfelijke mens. Daar ligt de wereld. Dat is het begin. Nu is er nog geen Paasfeest. Eerder het begin, een Kerstfeest. Hier voor U ligt de kosmos. Het Al. God, onze goede Vader, scheidt al deze schoonheid voor U. En daarbij zegt Jezus ons: Vergeet niet, wat Ik U getoond heb. Er zal een moment komen, dat je vrij uit zult kunnen gaan in deze grote heerlijkheid en daarin God kunt zien. Maar nu moeten wij terug gaan. Wanneer je dat iemand aandoet, ben je geneigd om hem te vervloeken. Je wordt in de eenzame kerker gebracht, de boeien weer aangeklonken en je zit daar weer met je kleine stukje hemel, terwijl buiten al die wonderen liggen te wachten. Jezus doet het anders. Hij ketent zich vrijwillig naast ons. Wij zijn niet meer alleen in onze sombere cel. Naast ons zit nu iemand, die vrijwillig deze beperkingen verdraagt, opdat wij niet uiteindelijk zullen vergeten, wat er allemaal buiten is. Dan komt er een moment, dat alles te veel wordt. Wij worden bang en zeggen: Ja, maar wij gaan sterven, Dan zegt Jezus ons; O, maar dat is helemaal niet erg. Je moet niet bang zijn voor de dood. Wat je dood noemt is alleen maar het ogenblik van je bevrijding uit deze kerker. Die schoonheid buiten blijft bestaan. Dadelijk kun je daar vrij in rond gaan. Geloof je Mij niet, jullie, Mijn broeders en zusters, die met Mij uit dezelfde Vader geboren zijn? Ik zal voor jullie sterven, pijnlijker en smartelijker dan jullie je het je maar voort kunt stellen. Ik wil het ergste lijden, wat de mens een mens aan kan doen en meer dan dat. Toch ben Ik geen bovennatuurlijk Wezen. Ik ben alleen maar een Mens. Toch zal ik dat alles verdragen. En dan zien wij, dat Jezus werkelijk gedood wordt. Dan voelen wij ons verlaten en eenzaam. Wij denken: Ja, maar zo-even was Hij toch nog bij ons? Wij konden met Hem spreken. Zoals de mensen het zo vaak zeggen; Als Jezus nog maar op deze wereld rond ging en Zijn lessen aan ons wilde geven. Ik zou hem volgen, luisteren, terwijl Hij met Zijn Stem en wondere woorden ons de Eeuwigheid schildert. Dan zou ik kunnen geloven. Jezus gaat verder met Zijn Bewijsvoering. Hij sterft onder zulke pijnen, dat alles, wat er verder in het leven kan gebeuren, er eigenlijk niets bij is. Wat moeten wij dan gaan beginnen? Jezus is weg. Hier zitten wij, alleen en verlaten. Maar terwijl je nog in je wanhoop verzonken zit, komt Hij binnen. Zonder ketenen! Daar staat Hij en rond Hem hangt de frisse lucht van buiten, die voor een ogenblik onze kerker schijnt te veranderen in een stukje vrije natuur. Dan zegt Hij ons: Kijk, Ik ben gestorven, nietwaar? Maar Ik leef, Ik ben opgestaan. Opgestaan uit de dood. Kijk maar goed. Hier, pak Mijn Handen maar. Zie je wel, alleen de ketenen, die zijn weg. Kijk maar naar Mijn Lichaam. Kun je niet zien, dat zo-even de ketenen er nog aan zaten? Die lidtekens draag Ik nog. Maar nu ga Ik en kom Ik, zoals Ik wil. Ik ben bevrijd. Vrijwillig heb Ik dood en gevangenschap aanvaard, om je dit te kunnen laten zien. Broeder, zuster, droom toch niet hebzuchtig alleen maar van dat kleine stukje hemel. Jij, die daar nog gevangen bent, begrijp dit alsjeblieft. Zo dadelijk zul je ook sterven. Wanneer je je daar tijdens je leven op hebt voorbereid, dan kun je net als Ik, vrij gaan, waar je wilt. Dan zul je misschien, net als Ik, ook nog wel eens in de kerker komen en troostende woorden te spreken. Maar heb nu maar goede moed. Het duurt niet meer zo lang en de wereld buiten is schoon. En Hij vertelt ons altijd weer van de wondere heerlijkheid van het Huis des Vaders. Hij spreekt over een stralende hemel, waarin een leeuwerik jubelend opwiekt, tot je hem niet meer ziet, en dan als een steen weer neer te vallen op de velden met het groeiende graan. Hij spreekt over de bomen, die dromend ruisen in een zachte wind. Hij vertelt over het geweld van het onweer en het ruisen van de zee. Hij vertelt van de hemel en de sterren, die daar hun statige dans dansen. En elke keer weer zegt Hij er dan bij: Dit is je erfdeel. Wanneer Jezus dan weer gaat, blijft ons iets als een droom over. Een wonderlijke droom over de schoonheden van het Al. Kijken wij dan naar ons bekrompen stukje hemel, dan voelen wij aan: het is eigenlijk niets. Wij zijn nog geketend. Wij zijn nog mensen en kunnen de waarheid niet zien. En in ons groeit de zekerheid, dat in plaats van een benepen stukje blauw, doorkruist nog door de tralies, voor ons de grote kosmos zal open liggen net al zijn schoonheid, met zijn vele sferen.. met zijn gedachten, die wondere melodie en scheppen. Het is al weer een lange tijd geleden, dat Jezus terug keerde tot Zijn Leerlingen en hen hier iets van te vertellen. Maar wanneer een mens, geketend en gekluisterd in de banden van de stof, Hem roept, dan hoort Hij het. Dan is het, of ook voor die mens weer

die Lichtende Figuur komt, met Hem spreekt en zegt: Wees nu niet zo neerslachtig. Ik ben toch ook gestorven? Ik heb zoveel pijnen geleden, waar jullie niets van af weten. En wat betekende het eigenlijk nog. Zie je, dat Ik leef? Dat Ik lichtend en stralend gelukkig ben? Ik ben heus niet alleen. En dan stuurt Hij je geesten van alle landen en tijden: Chinezen, Boeddhisten, Taoïsten,, Europeanen, Christenen, daar komt de heiden, die enkele jaren geleden nog zijn oorlogsdans danste en iets later staat er een machtige Indiaan klaar om te helpen. Daar komt een bleke putjesschepper en even later een groot minister. Zij komen allemaal. En elke keer, dat zij zich tot U uiten, lijkt het, of Jezus' stem weer klinkt en zegt: Zie je nu wel. Je hoeft niet bang te zijn, Al het grootse, dat Onze Vader al voor jullie heeft geschapen, kun je in de stof nog niet begrijpen. Wees dus niet bang. Mij dunkt: Pasen behoort eigenlijk voor ons te zijn een bevrijding van de angst voor de dood. Ik zie Pasen als een bevrijdingsfeest. Helemaal niet in de eerste plaats als de herdenking van het Wonder van de Opstanding. Neen. Als een bevrijding van de mens uit zijn eentonig denken over een Godje met een klein hemeltje misschien, een hiernamaalsje, compleet met hel; Een bevrijding uit het sombere leven met een toornende God en mistroostig opgaan in de vunzigheid van gedachten en omgeving, opdat je nu toch maar waardig moet zijn. Voor mij is Pasen de kans tot bevrijding van de lange gezichtenmentaliteit, die alleen maar Bijbelspreuken mompelt. Want wat dat betreft, kunnen wij rustig zeggen, dat menige goedwillende en zoekende ziel met Bijbelspreuken de hel ingejaagd zou zijn als God dat toe zou laten. God is gelukkig beter dan dat. Maar de mensen drijven elkaar met Bijbelspreuken, met somberheid en plechtigheid de vreugde vaak uit. Zij jagen a.h.w. elkaar de duisternis in. Zij durven niet eens te glimlachen uit angst, dat de Vader hen zal verwerpen, "want wij zijn toch alleen maar zondaren." Jezus denkt daar anders over. Jezus zegt hier: Hier zitten jullie. Zondig. Natuurlijk. Jullie zijn zondaren. Maar God heeft je lief. En omdat God je liefheeft, geeft Hij je de kans om stuk voor stuk al die dingen af te breken, die fouten zijn in je leven. Hij geeft je de kans om er boven op te komen. Soms in een moment van geestverrukking neemt Hij je weer mee naar die top van de toren en zegt je: Zie, de wondere schoonheid Gods. Dan kunnen wij hoogstens stomp zeggen: Ja, als ik hier zou mogen blijven. Maar wij moeten dan toch weer terug naar de kerker. Je moet je tijd uitdienen. Dit is de taak, waarvoor je op het ogenblik geplaatst bent.

Maar Jezus zegt ons dan steeds weer: Kijk naar mij. Ook ik heb geleefd en geleden. Ik ben gestorven en afgedaald naar het diepst van de hel en gestegen tot de hoogste hemelen. Maar nooit heb Ik iemand in de steek gelaten, evenals de Vader nooit iemand in de steek laat. Vooruit dan. Durf het leven aan. Durf te leven en te sterven. Wees vrij van alle sombere waan, vooral van de angst en de vrees, die je jezelf scheidt. Er is niets om te vrezen, er is alleen maar het kostelijk leven en de liefde Gods, die sterker zijn, dan wat lijden of dood ook. Wees vrij, mens! Ik wil je verlossen van de angst voor jezelf en het leven. Dat is voor mij "Paasfeest". U zult misschien begrijpen, dat het mij niet mogelijk is om dit alles te zeggen in die fraaie gedragen bewoordingen van een van de Groot-Meesters. Het is mij ook niet mogelijk het op te sieren met persoonlijk beleefde gebeurtenissen, maar het is mij wel mogelijk om deze gedachte in enkele woorden samen te vatten. Pasen is het feest van het eeuwige leven. Het leven, waarin dood, pijn, leed geen betekenis meer hebben, waarin geen scheiding kan bestaan. Waar alleen nog maar is de eeuwigheid en God, Onze Vader. Als ik met deze onbeholpen woorden U heb kunnen wekken tot dit besef van het Paasfeest, dan ben althans ik tevreden en vind ik het helemaal niet erg, dat ik nu reeds het woord over moet gaan geven aan de laatste spreker voor het Schone Woord. Ik dank U nog wel voor Uw aandacht en wens U een gezegend, prettig, maar voor alles bewust Paasfeest.

o-o-o-o-o

Goeden middag, vrienden,

Wij gaan, ook op deze Paasmorgen, besluiten met het Schone Woord, zoals gebruikelijk. U zult het mij niet euvel duiden, dat ik voor deze maal mijzelf de keus van onderwerp heb voor behouden. Het onderwerp schrijft zichzelf in de gedachten en woorden, die op dit moment de wereld beheersen.

OPSTANDING

In het sinister duister der sombere nacht,

Valt het levend licht met wondere kracht,

Verbreekt de banden van het graf,
Een geest is lichtend opgestaan.
De wereld juicht,
Want s levens zon is opgegaan.
De herrezen Jezus geeft de wereld te verstaan:
Dood is slechts schijn, een angstige waan.
Dan klinken de stemmen van klein en groot,
Zij zingen de ondergang van de dood,
Zij zingen het lied van het levend bestaan,
En de hemelpoort, die is opengegaan
Van levens strijd en een eeuwig bestaan.
Mensen stemmen klagen nog zacht,
Neergeslagen door de lichtende pracht,
Maar ook zij voelen het reeds in het ruisende bloed,
De dood is maar schijn, te leven is goed.
Een nieuwe zon is opgegaan,
Dood, lijden, en angst zijn waan,
Een waan door mensen zelf geschapen,
Nu kan de stof onbevreesd gaan slapen.
De geest staat op, overwinnend de dood,
In een wereld zó schoon, zó lichtend en groot
Door de liefde Gods geopenbaard,
Geboren uit het bloed van Hem, die ons is voor gegaan.
Opstanding
Herleven van de mens in 't kloppend hart der kosmos,
Bevrijdt van ban en grens.
Een wereld vol van werkelijkheid,
Waarheen ons Jezus woord ook leidt:
Ik bouw de Tempel, die gij breekt,
Hernieuwd in slechts drie dagen,
Zodat zij staat in eeuwigheid.
Drie dagen, nadat men Hem had naar t graf gedragen,
Brak ons de stervenswaan,
Want Hij is opgestaan,
Gebaad in Goddelijk Licht,
Hij ging nog rond op deze aard',
En stond voor Keren aangezicht
Terzelfder tijd.
Wij vrezen soms nog voor de dood,
Begrijpend niet de macht,

Orde der Verdraagzamen

Begrijpen niet het Goddelijk Licht,
De wondere Liefdeskracht.
Maar zing ik een Paaslied,
Terwijl ik nog strijd,
Dan komt dat, omdat de Meester mij leidt
En spreekt tot mij:
De dood is het eeuwige leven.
Opstanding wordt eens een ieder gegeven,
Tijd is slechts begrensde waan,
Verbonden aan het beperkt bestaan,
Waar in gij nu moet streven.
Wij aarzelen nog,
Maar eens komt de tijd,
Dat wij leven met Hem In Eeuwigheid.

En hiermede besluit ik dan deze bijeenkomst en dank U zeer voor Uw aandacht, Goeden morgen.